

JUDr. Drahošová & Mgr. Beranová, advokátní kancelář

JUDr. Iva Drahošová, advokát, nám. Přemysla Otakara II. 186/I, 566 01 Vysoké Mýto
 IČ: 66241171, osv. ČAK č. 4556, tel a fax: 465 420 317, 605 539 801, e-mail: ak.drahosova@iex.cz

Město Vysoké Mýto
 B. Smetany 92
 566 01 Vysoké Mýto

Vyřizuje:
 JUDr. Drahošová

Vysoké Mýto
 02.03.2016

Věc:

Vymáhání náhrady škody vůči Ing. Miloslavu Souškovi v částce 10.164 Kč

K předloženým listinám a poskytnutým informacím uvádím následující:

Pokud jde o pravomoc starosty obce rozhodnout o podání žaloby, pak předloženému stanovisku Ministerstva vnitra ČR lze nepochybně přisvědčit v tom, že je to otázka zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích výslovně neřešená, a v tom smyslu, že je již jednoznačně judikováno, že starosta obce není oprávněn vytvářet vůli obce, pouze tuto projevuje navenek – oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce je ze zákona rozděleno mezi radu a zastupitelstvo s tím, že záležitosti výslovně neřešené spadají do tzv. zbytkové pravomoci rady. Pokud však jde o to, zda je oprávněně podána žaloba, kterou by podal, tedy „podepsal“ pouze starosta (i pokud by bylo předchozího rozhodnutí určitého orgánu obce zapotřebí), pak dle zák. č. 99/1963 Sb. a i dle judikatury, která je ve stanovisku ministerstva vnitra citována, je taková žaloba považována za oprávněnou, žalovaný se tedy nemůže např. bránit tím, že by z tohoto důvodu měla být zamítnuta. Upozorňuji však na odůvodnění citovaných soudních rozhodnutí, zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2075/2009, které řeší oddělení samotného podání žaloby od úkonu, kterým je rozhodováno, zda bude žaloba podána a dochází k závěru, že se nejedná o právní úkon, který by spadal do pravomoci rady – dle mého názoru toto odůvodnění směřuje k závěru, že rozhodnutí rady není zapotřebí vůbec. Je však nutno také zdůraznit, že odůvodnění soudních rozhodnutí nejsou právně závazná, jedná se tedy jen o vodítko, jak by v případném soudním sporu mohlo být uvažováno. Předmětné soudní rozhodnutí příkládám v příloze.

Jsem však přesvědčena, že samotné podání žaloby starostou obce bez předchozího rozhodnutí příslušného orgánu, i kdyby bylo závazně soudem rozhodnuto, že takového rozhodnutí zapotřebí bylo, neznamená automaticky, že starosta obce je odpovědný za škodu v souvislosti s příslušným soudním řízením vzniklou. Odpovědnost za škodu je založena na principu zavinění, musí se tedy jednat o úmyslné či nedbalostní způsobení škody, a dále musí být dána příčinná souvislost mezi konkrétním jednáním a vznikem škody.

V posuzovaném případě byla podána žaloba „na uveřejnění odpovědi dle § 10 tiskového zákona“. Žalobu může podat buď fyzická osoba, která byla dotčena na cti, důstojnosti nebo soukromí, nebo právnická osoba, je-li dotčeno její jméno nebo dobrá pověst. Především bylo tedy na místě posouzení, zda Město Vysoké Mýto bylo subjektem, jehož

jméno nebo dobrá pověst byly dotčeny – závěr o tom by mohlo přinést až rozhodnutí ve věci samé. Důležité však je také to, že žalobu může podat pouze osoba, která se nejprve pokusila vyřešit věc mimosoudní cestou, tedy sama podala vůči vydavateli žádost o uveřejnění odpovědi. Z dostupných listin plyne, že příslušná žádost byla nazvána „PROHLÁŠENÍ zastupitelů k článku „Jak to vidíme my“ (Zpravodaj české farmy 4/2014)“. Pod prohlášením jsou uvedena jména jedenácti zastupitelů a i v části textu nad nadpisem je uvedena formulace „žádáme o zveřejnění reakce.....“, v průvodním dopise je pak rovněž uvedeno, že o zveřejnění PROHLÁŠENÍ žádají „zastupitelé města“. Mám tedy za to, že bez ohledu na to, že žádost o uveřejnění odpovědi byla odeslána Městem Vysoké Mýto na „hlavičkovém papíře“, nebyla podána Městem, ale uvedenými zastupiteli, z čehož vyplývá, že žalobu podal subjekt od žádajících subjektů odlišný. Již tato samotná skutečnost představuje reálnou hrozbu neúspěchu v zahájeném soudním sporu a dle mého by měla znamenat zamítnutí žaloby. Dále z podané předsoudní žádosti musí plynout, v čem konkrétně jsou dotčeny hodnoty zákonem chráněné, navrhovaná odpověď se musí omezit pouze na konkrétní skutková tvrzení, kterými je „zjednáвана náprava“, musí být přiměřená rozsahu napadaného sdělení apod. Ve všech zmíněných aspektech je dle mého možno posoudit podanou žalobu a postup jí předcházející tak, že reálným výsledkem soudního sporu by mohlo být zamítnutí žaloby.

Pokud pak jde o zpětvzetí žaloby datované dnem 14.11.2014, pak, i když obecně lze přisvědčit tomu, že po několika měsících od vydání předmětného článku do určité míry opadá zájem na projednání věci, když zveřejněná odpověď již nemusí mít takový dopad jako zveřejnění skutečně bezprostředně po vydání předmětného článku, tak ani takový důvod není „omluvitelným důvodem“ pro posouzení procesního postupu žalobce z hlediska rozhodnutí soudu o procesním zavinění při zastavení řízení a s tím související povinnosti nahradit druhé straně náklady řízení, zejména pak náklady právního zastoupení. V případě zpětvzetí žaloby je tedy vždy na místě prověřit, zda druhá strana je právně zastoupena, protože v tom případě je nutné reálně povinnost hradit náklady řízení očekávat. Pokud ten, kdo chce vzít žalobu zpět, doposud z dosavadních jemu doručených listin či dalších informací získaných v průběhu soudního řízení neví o právním zastoupení druhé strany, má možnost tuto skutečnost zjistit nahlédnutím do soudního spisu. V kladném případě je pak na místě pokusit se např. o smírné vyřešení věci s tím, že je druhé straně nabídnuto zpětvzetí žaloby, pokud si strany ponese náklady právního zastoupení ze svého. Zpětvzetí žaloby lze posoudit jako jednoznačně na místě tam, kde je nesporné, že pokud by ke zpětvzetí nedošlo, byl by žalobce ve sporu neúspěšný a hrozila by mu povinnost hradit následně náklady řízení ve větším rozsahu či plnit další povinnosti stanovené soudním rozhodnutím. V tom případě by to však zároveň znamenalo, že žaloba byla podána neoprávněně či vadně.

Vzhledem k výše uvedenému je možno uzavřít, že vymáhání náhrady škody vzniklé povinností hradit náklady soudního řízení považuji za možné, průběh případného soudního řízení však nelze odhadnout a jeho kladný výsledek zaručit. Dle mého by muselo být v řízení posuzováno, zda se Ing. Soušek dopustil při rozhodování o podání žaloby a jejím následném zpětvzetí alespoň nedbalého jednání ve vztahu k možnému způsobení škody. Zřejmě by tak nebylo možno se vyhnout rozsáhlému dokazování včetně svědeckých výpovědí osob, které se na sepisu a podání žaloby a jejího zpětvzetí podílely, zejména k prokázání okolností, zda se Ing. Soušek o případná rizika těchto kroků zajímal, zda vyžadoval, aby mu byl předem předložen právní rozbor situace, zda mu bylo podání žaloby nebo její zpětvzetí doporučeno či zda byl od nich naopak odrazován a on na nich trval apod.

Kromě toho, že lze očekávat, že soudní řízení by bylo spojeno se značnou publicitou, uvádím dále, že pokud by bylo Město zastoupeno advokátem, činí výše mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby vzhledem k výši vymáhané částky 2.226,40 Kč včetně DPH – takových úkonů by reálně bylo v rámci soudního řízení učiněno nejméně pět (převzetí věci, sepis a podání žaloby, účast u soudního jednání před soudem prvního stupně, v případě odvolacího řízení sepis odvolání či vyjádření k odvolání a účast u soudního jednání před odvolacím soudem), spíše však více, pokud by bylo prováděno rozsáhlejší dokazování, které by nebylo možno uskutečnit při jednom jednání. V případě neúspěchu ve sporu – neboť zastoupení druhé strany advokátem lze očekávat - by byla stanovena povinnost hradit srovnatelnou částku i druhé straně – celková výše vynaložených výdajů by tak mohla dosáhnout reálně řádu 30.000,00 Kč.

V úctě

JUDr. Iva Drahošová
advokát

Příloha: rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2075/2009

28 Cdo 2075/2009

Starosta obce nemůže vytvářet sám vůli obce; může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce je ze zákona beze zbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo, a to tak, že obecní zastupitelstvo rozhoduje o taxativně vypočtených právních úkonech podle § 36a odst. 1 a 2 zákona o obcích [zákon č. 367/1990 Sb.], zatímco obecní rada rozhoduje na základě generální (zbytkové) klauzule uvedené v § 45 písm. p) zákona o obcích [zákon č. 367/1990 Sb.] o všech ostatních právních úkonech obce. Takové rozhodnutí obecního zastupitelstva nebo obecní rady je třeba považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu a jeho absence zakládá, absolutní neplatnost právního úkonu. Starosta obce tudíž nemůže bez souhlasu obecního zastupitelstva (případně rady obce) platně učinit takový právní úkon, který by závažným způsobem ohrožoval majetek obce.

ROZSUDEK

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Brožové a soudců JUDr. Josefa Rakovského a JUDr. Jana Eliáše, Ph.D., v právní věci žalobce M. K. V., zastoupeného advokátem, proti žalovanému JUDr. J. P., zastoupenému advokátkou, o zaplacení částky ve výši 583.200,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 16 C 162/2005, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2009, č. j. 56 Co 31/2008 - 305, takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. ledna 2009, č. j. 56 Co 31/2008-305, se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

A. Předchozí průběh řízení

Žalobce se žalobou ze dne 25. 10. 1995 domáhal na Ing. R. P., CSc., právním předchůdci žalovaného, zaplacení částky 583.200,- Kč s příslušenstvím. V odůvodnění žaloby uvedl, že dne 12. 12. 1994 uzavřel s právním předchůdcem žalovaného smlouvu o dílo č. 19/94120085, jejímž předmětem bylo provedení stavebních a montážních prací na výměňkové stanici v objektu Z. v K. (dále jen "smlouva o dílo"), a na základě této smlouvy následně dne 8. 2. 1995 zaplatil předchůdci žalovaného zálohu na provedení díla ve výši 583.200,- Kč. Dne 10. 8. 1995 se účastníci smlouvy dohodli na zrušení uvedené smlouvy o dílo. Zálohu však právní předchůdce žalovaného i přes výzvu žalobce nevrátil.

Právní předchůdce žalovaného navrhol zamítnutí žaloby. Namítal, že k dohodě o zrušení smlouvy o dílo nedošlo a sám byl naopak připraven dohodnuté dílo realizovat, jakmile žalobce poskytne potřebnou součinnost.

Okresní soud v Karlových Varech jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 27. února 2002, č.j. 16 C 331/95-124, žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že účastníci platně uzavřeli smlouvu o dílo a žalobce v řízení neprokázal, že by došlo k jejímu zrušení dohodou účastníků či jednostranným odstoupením od smlouvy. Dospěl tak k závěru, že nejsou dány podmínky pro přiznání nároku žalobce, neboť se jedná o plnění poskytnuté dle platné smlouvy o dílo.

K odvolání žalobce Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozsudkem ze dne 27. února 2003, č.j. 12 Co 310/2002-150, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, když uvedl, že žalobcem nárokovanou částku žalovaný od žalobce převzal v souladu s platnou smlouvou o dílo jako zálohu na cenu díla.

Dne 10. 4. 2003 žalovaný zemřel a soud prvního stupně usnesením ze dne 20. 10. 2003, č.j. 16 C 331/95-180, rozhodl, že bude dle § 107 o.s.ř. v řízení na straně žalovaného nadále pokračovat s JUDr. J. P. jako jediným dědicem žalovaného.

K dovolání žalobce Nejvyšší soud jako soud dovolací rozsudkem ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 32 Odo 11/2004, rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí současně vyslovil závazný právní názor, podle kterého je uzavření smlouvy o dílo majetkoprávním úkonem, kterému musí předcházet podle § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích ve znění od 20. 7. 1994 do 30. 11. 1995 (dále jen "zákon č. 367/1990 Sb.") rozhodnutí obecní rady; v případě absence rozhodnutí obecní rady, je smlouva o dílo absolutně neplatná dle § 39 obč. zák.

Soud prvního stupně po té rozsudkem ze dne 19. 11. 2007, č.j. 16 C 162/2005-274, žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 583.200,- Kč s příslušenstvím. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl (vázan právním názorem dovolacího soudu), že vzhledem k absolutní neplatnosti smlouvy o dílo pro absenci předchozího souhlasu obecní rady představuje žalobcem poskytnutá záloha plnění z neplatného právního úkonu, které je žalovaný povinen žalobci dle § 457 obč. zák. vrátit. Soud prvního stupně rovněž odmítl návrh žalovaného na započtení jeho pohledávky vůči nároku žalobce, neboť dospěl k závěru, že žalovaný na základě smlouvy o dílo žalobci žádné plnění neposkytl.

K odvolání žalovaného odvolací soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2009, č. j. 56 Co 31/2008 - 305, rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že vymáhání vrácení plnění z neplatné smlouvy (nikoliv podání samotné žaloby) je rovněž majetkoprávním úkonem obce, kterému musí předcházet rozhodnutí obecního zastupitelstva případně obecní rady dle § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb. a které nemůže být nahrazeno prohlášením starosty obce. V souzené věci rozhodl o podání žaloby vůči žalovanému pouze primátor města, aniž by k tomu měl souhlas obecní rady. Z uvedeného důvodu proto není v

souzené věci dána aktivní věcná legitimace žalobce.

B. Dovolání a vyjádření k němu

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť rozhodnutím odvolacího soudu bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. Jako dovolací důvod uvedl nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Konkrétně namítal, že:

právo na vrácení vzájemného plnění z absolutně neplatné smlouvy vzniká již v okamžiku, kdy obě strany na základě takové smlouvy plní, a pro jeho uplatnění u soudu není nutný žádný další právní úkon,

rozsudek odvolacího soudu je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění vychází z neurčitého výrazu "vymáhání vrácení plnění z neplatné smlouvy,"

rozsudek odvolacího soudu neobsahuje všechny obligatorní obsahové náležitosti (§ 157 odst. 1 o. s. ř.), neboť v něm chybí pgučení o možnosti podání dovolání.

Žalovaný ve svém vyjádření k dovolání uvedl, že dle § 236 odst. 2 o.s.ř. není dovolání v souzené věci přípustné, neboť argumentace žalobce směřuje pouze proti odůvodnění rozsudku. Dále uvedl, že pro soudy obou stupňů je závazný právní názor Nejvyššího soudu, podle kterého jsou majetkoprávní úkony obce provedené starostou bez souhlasu orgánů obce absolutně neplatné. Dle názoru žalovaného je přitom prokazatelné, že v orgánech obce nebylo rozhodnuto o podání žaloby proti žalovanému, ačkoliv i takový úkon je majetkoprávním úkonem obce vyžadující souhlas obecní rady, což nelze zhojit ani dodatečným prohlášením primátora města; žalobce tudíž není v souzené věci aktivně věcně legitimován. Konečně žalovaný uzavřel, že za neurčitý nelze považovat výraz "vymáhání vrácení plnění z neplatné smlouvy," neboť je zřejmé, že se jedná úkon směřující k uplatnění práva na vrácení poskytnuté zálohy u soudu.

C. Přípustnost

Žalobce napadl rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změněn. Dovolání je tedy přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Nadto dovolací soud uvádí, že aplikace § 236 odst. 2 o.s.ř. namítaná žalovaným, nepřichází v daném případě v úvahu, neboť dovolatel podaným dovoláním napadl výrokovou část rozhodnutí odvolacího soudu.

D. Důvodnost

Dovolání je důvodné.

I. K otázce aktivní věcné legitimace žalobce

1. Ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák. stanoví, že "kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat." Podle § 21 odst. 1 o.s.ř., který upravoval otázku procesní způsobilosti právnických osob (ve znění k 25. 10. 1995) "za právnickou osobu jedná statutární orgán nebo pracovník (člen), který prokáže, že je oprávněn za ní jednat." Dle § 52 odst. 2 zákona č. 367/1990 Sb. "starosta zastupuje obec navenek." Podle ustanovení § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb., obecní rada mimo jiné "zabezpečuje řešení ostatních otázek spadajících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu."

2. Nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí ze dne 29. září 2003, sp. zn. 21 Cdo 224/2002, vymezil, že "starosta obce nemůže vytvářet sám vůli obce; může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat." Z uvedeného rozhodnutí se rovněž podává, že "oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce je ze zákona beze zbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo, a to tak, že obecní zastupitelstvo rozhoduje o taxativně vypočtených právních úkonech podle § 36a odst. 1 a 2 zákona o obcích [zákon č. 367/1990 Sb.], zatímco obecní rada rozhoduje na základě generální (zbytkové) klausule uvedené v § 45 písm. p) zákona o obcích [zákon č. 367/1990 Sb.] o všech ostatních právních úkonech obce." Takové rozhodnutí obecního zastupitelstva nebo obecní rady je třeba považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu a jeho absence zakládá absolutní neplatnost právního úkonu. Dle konstantní judikatury odvolacího soudu i Ústavního soudu je uvedenou právní koncepcí chráněn princip územní samosprávy zakotvený v čl. 8, čl. 100 a čl. 101 Ústavy České republiky. Starosta obce tudíž nemůže bez souhlasu obecního zastupitelstva (případně rady obce) platně učinit takový právní úkon, který by závažným způsobem ohrožoval majetek obce (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2005, sp. zn. 32 Odo 11/2004, nebo nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. IV. ÚS 576/2000, příp. nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. II. ÚS 87/04).

3. Dovolací soud rovněž připomíná, že český právní řád staví na koncepci tzv. nauky o právu na soudní ochranu. Žaloba je chápána jako procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud návrhem, aby o jeho určitém subjektivním právu proti určitému žalovanému autoritativně rozhodl (srov. Winterová, A. Civilní právo procesní. Praha: Linde, 2006, s. 215). Naproti tomu právo na podání žaloby je chápáno jako oprávnění jednotlivce vůči státu na poskytnutí soudní ochrany v právních vztazích, které vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

4. Dovolací soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí správně rozlišil samotné podání žaloby od úkonu obce, kterým je projevena vůle realizovat právo na žalobu (tj. rozhodnutí o tom, zda žaloba bude ve věci podána). Odvolací soud však nesprávně interpretoval právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2005, sp. zn. 32 Odo 11/2004. Rozhodnutí o realizaci práva na žalobu - vznesení nároku obce jako věřitelky vůči dlužníkovi, který přes výzvu dobrovolně nesplnil svůj závazek z bezdůvodného obohacení, u příslušného soudu - nepatří do rozhodovací pravomoci obecní rady dle § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb., neboť se nejedná o právní úkon, který by ve smyslu ochrany principu územní samosprávy ohrožoval majetek obce. Realizaci práva na žalobu naopak dochází k zabránění oslabení práva na vydání bezdůvodného obohacení jeho případným promlčením. V dané souvislosti odkazuje dovolací soud i na nález Ústavního soudu ze dne 10. července 2001, sp. zn. III. ÚS 721/2000, podle kterého "mechanická aplikace instrumentů práva, bez přihlednutí k principům samosprávného řízení obce, jehož významnou část tvoří nakládání s majetkem obce, by činila z práva absurdní nástroj, ignorující smysl a účel ústavního principu samosprávy." Obdobnou mechanickou aplikaci ustanovení § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb. provedl v souzené věci i odvolací soud, neboť jeho výklad ustanovení § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb. odporuje smyslu a účelu ústavního principu samosprávy. Na základě předložené interpretace by nepodání žaloby starostou obce, resp. jeho pasivita, souhlas orgánů obce nevyžadovalo; to je však v rozporu s přiměřeným výkladem ustanovení § 36a odst. 1 písm. q) zákona č. 367/1990 Sb., dle kterého obecní zastupitelstvo rozhoduje o vzdání se práva a prominutí pohledávky vyšší než 5.000,- Kč. Extenzivní výklad podaný odvolacím soudem ohledně neplatnosti rozhodnutí o

podání žaloby je z uvedených důvodů nutné odmítnout (k nepřijetí extenzivního výkladu srov. též nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. II. ÚS 87/04). Dovolací soud proto uzavřel, že pokud dovolací soud dospěl k závěru, že primátor města nebyl oprávněn k uplatnění práva města na vydání bezdůvodného obohacení vůči žalovanému u soudu pouze z důvodu, že podání žaloby nepředcházelo souhlasné rozhodnutí obecní rady, a není tak v souzené věci dána aktivní věcná legitimace žalobce, je jeho právní posouzení věci nesprávné [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.].

II. K námitce absence obligatorních náležitostí rozsudku odvolacího soudu

5. Pro úplnost dovolací soud uvádí, že způsobilou dovolací námitkou není poukaz dovolatele na absenci řádného poučení o možnosti podání dovolání, neboť se jí neuplatňuje žádný z důvodů vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o.s.ř. Z dikce ustanovení § 240 odst. 3 o.s.ř. se rovněž podává, že jediným právním důsledkem neuvedení poučení o možnosti dovolání v rozhodnutí odvolacího soudu (§ 157 odst. 1 o.s.ř.) je oprávnění dovolatele podat dovolání výjimečně ve lhůtě čtyř měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

III. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího soudu

6. Dovolací soud se neztotožnil ani s námitkou dovolatele, že použití výrazu "vymáhání vrácení plnění z neplatné smlouvy" je natolik neurčité, že zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí odvolacího soudu. Z obsahu odůvodnění uvedeného rozhodnutí jasně vyplývá, že odvolací soud použitým výrazem rozumí uplatnění nároku, resp. hmotně-právní úkon směřující vůči žalovanému jako dlužníkovi, tj. rozhodnutí o tom, zda bude či nebude podána žaloba u příslušného soudu. Z předeslaného popisu ostatně vycházel i dovolací soud při posouzení otázky aktivní věcné legitimace (ad I.). Dovolací námitku z uvedeného důvodu shledal dovolací soud nedůvodnou.

Protože však napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a uplatněný dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. je naplněn, což bylo rozvedeno sub I., Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu bez jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o.s.ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243d odst. 1 o.s.ř. v souvislosti s § 226 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu.

V Brně dne 10. listopadu 2009

JUDr. Iva Brožová, v. r.

předsedkyně senátu